ДОЛОМАНОВА К.Ю., ст. гр. МЗЕД-59, маг.
Наук. кер.: Елісєєнко О.В., асист.
Бердянський університет менеджменту і бізнесу,
м. Бердянськ

ПРОБЛЕМИ ТА РЕКОМЕНДАЦІЇ ДЛЯ РОБОТИ ПІДПРИЄМСТВ НА ДАВАЛЬНИЦЬКІЙ СИРОВИНІ: ЗАКОНОДАВЧИЙ АСПЕКТ

Рассмотрены проблемы связанные с выполнением нового порядка ввоза, транспортировки и обработки давальческого сырья украинскими предприятиями. Сделан вывод о направленности этих изменений на пользу государства, а не предприятий, которые работают на давальческом сырье. Разработаны рекомендации по изменению в законодательстве, которые бы способствовали улучшению ситуации в применении таможенных режимов переработки на территории Украины и за ее пределами.

Актуальність: значна кількість підприємств в Україні працює на давальницькій сировині. Зміна законодавства щодо операцій на давальницькій сировині, вдарила по ним сильніше ніж економічна криза. Держава у своєму бажанні тримати під контролем весь процес переробки та транспортування давальницької сировини, шляхом внесення змін до Митного кодексу та Наказів Державної митної служби, ускладнило ситуацію, зробивши фактично неможливе подальше використання давальницької сировини для виробництва продукції.

Ціль дослідження: розробка рекомендацій щодо зміни законодавства, що стосуються операцій на давальницькій сировині.

Основна частина. Наказ державної митної служби №727 значно ускладнив отримання дозволів на ввезення та переробку давальницької сировини, що значно вплинуло на поточне становище підприємств, що працюють на давальницькій сировині. Внаслідок цього, працювати в такому режимі стає фактично невигідно, ані українським підприємствам, ані закордонним партнерам. Водночас з'явилися розходження у трактуванні законодавчих актів, що призвело до конфліктів між митницею та підприємствами.

З точки зору митниці, встановлений Порядок застосування митних режимів переробки на митної території України та переробки за межами митної території України вдосконалює процес роботи на давальницькій сировині, з точки зору підприємств навпаки ускладнюють роботу. Першим пунктом такого ускладнення є новий перелік документів, який потрібно подавати для отримання дозволу.

Для отримання дозволу потрібно подати до кожної заяви безпосередньо саму заяву, контракт, в якому вказані обсяг робіт і строк їх виконання, додаток до контракту на партію товарів, специфікацію на сировину, технологічну схему переробки з повідомленням схеми переробки, переліку етапів переробки, обсягу відходів та способів їх утилізації, також з обґрунтуванням виробничих втрат на кожному етапі. Також потрібно пред'явити стандарти, за якими буде відбуватися переробка, перелік технічного обладнання, відомості про склади зберігання сировини та готових виробів, та інші документи за бажанням митниці. Також додаються висновки Мінекономіки України про визначення операції, як такої, що належить до операцій з давальницькою сировиною [4]. З цього переліку тільки три документи (заява, додаток до контракту, специфікація і технологічна схема переробки) є змінними, решта — незмінні. Але додавати їх потрібно до кожної заяви.

Більше за все суперечок викликає схема переробки. По-перше сам цикл переробки може складати комерційну таємницю, розголошення якої, навіть митниці, ставить під загрозу конкурентні переваги. По-друге, у схему потрібно включити

кількісні показники. Зміна будь якого елементу схеми потребує миттєвої реєстрації, тобто подачу документів, що підтверджують такі обставини. Якщо обставини не впливають на найменування та обсяги виходу продуктів переробки, то такі відомості вносяться до оригіналу, у іншому випадку потрібно отримувати новий дозвіл в установленому порядку, тобто процедура, що була зазначена вище буде повторюватись до тих пір, поки черговий дозвіл не буде отримано, або підприємство більше не захоче працювати з давальницькою сировиною. Наступною проблемою є те, що кількісні показники виходу продукції повинні бути підтверджені Торгово-промисловою палатою України, а це недешево коштує. Виникає питання: навіщо надавати відомості про місця зберігання давальницької сировини та технічне обладнання, на якому буде оброблятися давальницька сировина? Якщо технічне обладнання є застарілим (а саме не такому працює більшість підприємств легкої промисловості України), то дозвіл отримати фактично не можливо. Згідно з новим Порядком проводиться огляд приміщень, територій та складів тимчасового зберігання давальницької сировини, на базі чого складається акт. У прикінцевих положеннях зазначено, що «контроль за дотриманням режиму переробки на території України завершується після здійснення у повному обсязі митного оформлення товарної продукції, супутніх продуктів переробки, залишків переробки та завершення митних процедур щодо відходів переробки» [4], тобто він не закінчується до тих під поки, все не буде зроблено. А поки давальницька сировина перетворюється на готову продукцію на підприємство будуть наносити візити безліч перевіряючих.

Згідно з новим порядком також, враховуючи постійну динаміку змін асортименту сировини та її різноманітність (в одній партії до 30 видів) підприємству не вдається отримати дозвіл більш як на одну поставку. При цьому за один тиждень до поставки замовнику потрібно повідомити її асортимент. Ще однією проблемою для підприємств обернулися строки розгляду заяви на отримання дозволу. Митниця розглядає заяву десять робочих днів, з дня реєстрації, якщо враховувати, що заява реєструється тільки після її попереднього розгляду начальником митного поста, то фактичний термін отримання дозволу іноді виходить більшим, ніж термін виконання замовлення. Також викликають питання строки переробки товару. Він, як правило, не перевищує 90 днів. Враховуючи технологічні особливості переробки інші строки може встановлювати Кабінет Міністрів. На якому підґрунті він буде це робити, якщо не знає всіх тонкощів процесу переробки, неясно.

Якщо підприємство все ж таки отримало дозвіл на переробку давальницької сировини, то воно стикається з іншою проблемою. При ввезені тканини, з якою працюють більша частина підприємств, що спеціалізується на операція з давальницькою сировиною, митні органи вимагають сертифікати, а на готові вироби, що ввозяться для продажу вони не передбачені. Також при розмитненні обладнання, що наприклад надійшло від замовника у безкоштовні оренду для виконання контракту по переробці давальницької сировини, митні органи змушують підприємства сплачувати ПДВ, при цьому значно завищуючи його вартість. Також ПДВ вимагають до оплати при розмитненні продукції, ввезеної з метою ремонту.

У разі, якщо цикл робіт з давальницькою сировиною виконує декілька підприємств, це створює додаткові ускладнення. Це можна розглянути на прикладі. Підприємство, що виконує частину роботи з давальницькою сировиною «Луга-Франс» знаходиться в Луганській області, швейна фабрика «Сніжинка», що виконує іншу частину роботи по пошиву одягу з давальницької сировини, знаходиться на території Донецької області. Згідно з новим Порядком дозвіл на ввезення та переробку надається митним органом (у нашому випадку це луганська митниця), в зоні діяльності якого розташований заявник режиму («Луга-Франс»), або переробник (у нашому випадку це «Сніжинка», що знаходиться на території іншої області). Яка з митниць буде видавати

дозвіл та як вони будуть це погоджувати, законодавством фактично не передбачено. Також у Порядку зазначено, що «дозвіл на виконання окремих операцій з переробки товарів надається митним органом у зоні діяльності якого розташован переробник» [4]. Які саме «окремі операції» вказано не було. Наступним реченням э: «дозвіл на виконання окремих операцій з переробки товарів кожний переробник повинен отримати до моменту звернення заявника режиму щодо надання йому дозволу на ввезення та переробку товарів у режимі переробки» [4]. Тобто. переробник має оформити всі вищезазначені документи, ще до того як буде відомо чи відбудеться угода. А оскільки дозвіл діє протягом 90 днів, ще невідомо скільки буде тривати отримання дозволу заявником режиму.

На цьому проблеми не закінчуються. Транспортування від одного переробника до іншого також має проходити під митним контролем. Це також витрато для переробників.

З точки зору Держмитслужби, нова редакція вдосконалює процедуру надання дозволу. Зокрема якщо зовнішньоекономічний договір на переробку передбачає ввезення товарів з метою переробки окремими партіями, Порядком передбачена можливість надання дозволу на обсяг товарів, визначений зовнішньоекономічним договором. Також зазначено, що на теперішній час не встановлено вимог щодо обов'язкового обліку у митних органах підприємств, що здійснюють окремі операції з переробки товарів на митній території України та не приймають участі у зовнішньоекономічній діяльності. Але де гарантія що все це відбувається на практиці.

У кінцевому результаті зрозуміло, що цей Порядок було розроблено без врахування кризового становища підприємств, що займаються давальницькою сировиною, та без врахування можливих наслідків подібної політики. В результаті іноземні замовники змінюють орієнтири на виробників продукції легкої промисловості в інших країнах, а українські підприємства втрачають роботу. Як наслідок, залишившись без роботи підприємство вимушене буде шукати нові альтернативи, або ж припинити своє існування. А це призведе до зменшення податків у бюджет, а також збільшення кількості безробітних.

Для того, щоб таке не трапилося, потрібно внести деякі зміни до Порядку та загальні зміни:

1. Створити реєстр підприємств, що працюють за давальницькою схемою.
2. Розглядати заяву підприємства не більше трьох днів.
3. Технологічна схема переробки має бути загальною, без кількісних показників.
4. Видавати дозвіл на кожний контракт, з додаванням документів: контракт; технологічна схема з основними етапами переробки, без кількісних показників; перелік обладнання для переробки давальницької сировини.
5. Переглянути тарифи на виїзд працівника митниці на виробничий об'єкт. Також підприємство несе додаткові витрати, забезпечуючи транспорт.
6. Не вимагати визнання виробничих операцій від Міністерства економіки України.
7. Зменшити, на період кризи, вартості послуг Торгово-промислової палати України на підготовку та видачу сертифікатів походження товарів.
8. При необхідності внесення змін в технологічну схему, або ж до інших характеристик, не дублювати роботу по отриманню дозволу.
9. Проводити транспортування сировини між підприємствами-переробниками (що не є суб'єктами зовнішньоекономічної діяльності), та від підприємства-переробника заявнику режиму без оформлення митних декларацій. У іншому разі брокерські послуги ляжуть непосильним тягарем на підприємство.

Висновки. Новий Порядок застосування митних режимів переробки на митній території України та переробки за межами митної території України передбачає внесення змін до процесу роботи з давальницькою сировиною. Але ці зміни розроблені не на користь підприємствам, а на користь держави, без врахування скрутної економічної ситуації та інтересів підприємств переробників та іноземних замовників. Внесенні у роботі рекомендації дозволять покращити ситуацію, у іншому випадку працювати з давальницькою сировиною стане невигідно, а це, в свою чергу, призведе до зменшення обсягів виробництва чи то ліквідації багатьох підприємств легкої промисловості.

Бібліографічний список

1. ЗУ «Про операції з давальницькою сировиною у зовнішньоекономічних відносинах — від 15.09.1995.— №328/95.
2. Наказ Державної митної служби — від 06.08.2009 р. — №727.
3. Наказ Державної митної служби (z0897-03) — від 13.09.2003 р. — №609.
4. Порядок застосування митних режимів переробки на митній території України та переробки за межами митної території України (z0897-03) від 8 жовтня 2009 р. №942/16958.

КАРАСЬ Р.О., ст. гр. ЭКИ-07
Науч. руков.: Беличенко А.Ф., к.э.н., доц.
ГВУЗ "Донецкий национальный технический университет",
г. Донецк

ПРОБЛЕМА ДЕМОТИВАЦИИ ПЕРСОНАЛА НА ПРЕДПРИЯТИИ И ПОДХОДЫ К ЕЁ РЕШЕНИЮ

Выявлены основные факторы потери мотивации персоналом на предприятии, исследованы причины их возникновения, предложены рекомендации по устранению и предупреждению демотивации среди персонала.

Актуальность. С проблемой потери мотивации к работе среди персонала сталкивается большинство предприятий во всех странах мира, в том числе и в Украине. В большинстве случаев система мотивации ограничивается оплатой труда, материальными поощрениями за определенные достижения, предоставлением компенсационных пакетов. В то же время, игнорируются личные качества каждого отдельного работника.

Цель исследования: выявить наиболее важные факторы потери мотивации среди персонала предприятия, исследовать причины возникновения этих факторов и предложить рекомендации по предупреждению или устранению процессов демотивации среди работников организации или предприятия.

Основная часть. В настоящее время разработано большое количество теорий мотивации персонала, отводящих основное место удовлетворению потребностей человека. Однако, руководство большинства предприятий и организаций строит свою систему мотивации труда только на материальном поощрении (оклад, проценты, бонусы, подарки и т.п.), что позволяет удовлетворить лишь низшие потребности, но игнорирует потребности человека в самовыражении и самореализации. В результате ослабевают стимулы к работе, снижается самоотдача, что приводит к конфликтам с руководством, уклонением от работы, саботажам и в конце концов — к увольнению и смене места работы.